

MAGYAR ADVENT.

Írta: GYÖKÖSSY ENDRE író.

Advent nélkül süket volna az emberek lelke.

A Krisztus várás melege, öröme, izgalma szállja meg időnkint az embereket. Sötét és vigasztalan volna az élet, ha ez a Krisztus várás, az áldott advent olykor-olykor nem találna reánk.

Általában ősi érzés az emberben a várás. Várni mindig valamit; várni mindig a szebbet, a jobbat.

Csak a közömbös vagy haszontalan ember nem vár se magától, se a világtól semmi újat: szebbet és jobbat. Az ilyen ember meg van elégedve magával és a világgal. De — hála Istennek! — az emberek jobbik és nagyobbik részét égeti a várás láza. A szebb és jobb szüntelen sóvárgása.

Ez a folytonos várás az örök fejlődés lelke, motorja. A szebbért és jobbért égő munka és harc segítette fel az embert a gyaloglásból a repülőgéphez, — a barlangból a központi fűtéssel, villanyvilágítással, telefontal és a rádió csodájával felszerelt lakásba — a sáros országutakról a kerámitos autóutakra.

Az az ember vár igazán, aki nincs magával, a maga életével sem megelégedve; jobb akar lenni: szabadulni akar a bűnöktől, jobban akar élni: szabadulni akar a testi és lelki nyomorgattatásból. Várja a maga és a világ javára a szabadítót,

a Messiást. Újra és újra várja. Minden elért eredmény után megint csak várja.

Ezekben az adventi napokban nem is lehet másra gondolni, csak arra, aki jön; aki okvetlen megszületik. Megszületik és jön nekem is, értem is, érted is. Egyszer mindenki eljut az örömhöz, mint Sión leánya, mert eljön az ő királya is. Megszületik és eljön a magyar nemzet szabadítója is!

*

A Messiás várása, a romlott idők ölébe vergődő emberek és nemzetek lelkében lobog legjobban.

A magyar nemzet is hányszor várta ilyen romlott időkben a Szabadítót. Várta 1241-ben a tatár fölveteg vihara után. Várta a dúló ellenség kitakarodását és várta az elbujdosott király, IV. Béla visszaérkezését. Várta leégett házak romjain az új munkára indítás alkalmát. Várta a zord Ma után a vidám Holnapot. Várta az új honalapítást.

És nem hiába várta.

Várta 1301-ben az új magyar dinasztiaát, az új magyar királyt, az Árpád trónjára méltó uralkodót, az István, László, Kálmán és Béla mértékét megütő államfőt; a nyelvében, lelkében, hitében és álmában első magyar embert. És Nagy Lajos és Hollós Mátyás hazaérkezett, Budára talált.

Várta 1526 után, a nemzetbénító és országépítő török uralom végén, várta 150 évig. Úgy várta, hogy a szétszaggatott országban élő magyarok szíve összedobogott. Egymásra talált a három új határon túlról. Tudták, hogy várni, várni és várni kell a szabadítót, aki a mohácsi magyarból a budai magyart teremti megint. Valaki majd jön, aki új Nagymagyarországot teremti.

És nagyon sokáig várt, 150 évig várt. De végre mégis egy egész testté nőtt újra az ősi magyar föld.

És várta 1711 után Rákóczit vissza, haza, a kuruc-labanc magyar helyett a csak magyart; az önzés szeplőse helyett az önzetlenség szeplőtlenjét. Így várta 1849 után a magyar földre a turini remetét; a szolgaság láncá helyett a szabadság kardját. Rákóczi is, Kossuth is csak kopersóban érkezett magyar földre. Lelkük azonban nemzetfrissítő és országépítő erőként jóval korábban visszajött hozzánk.

Így várta, folyton epedve, dolgozva és harcolva az Árpádok halála óta a magyar a magyarrá növvő, maga urává szépülő és jobbuló és gazdagodó Magyarországot.

*

És most megint csupa várás a magyarság. Az öt országban élő magyarság — a trianoni magyarság.

Tele van szíve dicsérettel, hallelujával előre, élő citera és hárfá minden szív; itt is, túl is; szeretne már ez a muzsikáló szív megszólalni, zengeni, hogy — íme, a Szabadító! Mint ahogy az evangélium zengi a világnak, hogy Jézus — a Krisztus, a magyarság is szeretné dicsérettel, hallelujával ujjongani: íme, a Szabadító!

De csak álmodozva várjuk: nem jön a Szabadító.

Hívni kell ma és holnap, folyton. A közönséges vendég is akkor szeret valahová menni, ha hívják: a hívatlan vendég ugyanis rendesen alkalmatlan. A Szabadító nem tud hívatlan vendég lenni. A lélek menjen elébe. A szíveket kell útjára téríteni. Krisztust is hívták Jeruzsálembe.

Hirdetni kell a Szabadító érkezését. Állandóan.

Mindég tele-hittel. A prófétálás lelkével. Apostoli buzgósággal. Alkalmas és alkalmatlan időben. Igazaknak és gonoszaknak egyaránt. Nemcsak a hitetleneknek, a hívőknek is, hogy azok megigazuljanak, ezek megerősödjenek.

Hinni kell rendületlenül, hogyha hívom és eljöttét hirdetem: el is jön a Szabadító, mikor úgy látszik, hogy éppen távolodik tőlünk, akkor kell leglázásabban hinnünk visszafordulásában, hozzánkérkezésében. Ha már-már megfagyunk a reménytelenségben, akkor kell az égő és élő hittel fölmelegíteni életünket.

De el kell készíteni számára a *hazát*, hogy főnnszóval mondhassuk neki a bibliai ígéket: Jöjj közénk, Isten áldotta ember; ne állj túl rajtunk! íme, ez a te hazád. S áldott vagy, ha az Úr nevében jössz. Csak a hamis prófétáktól kell félni, az ál-Messiásokra kell vigyázni, kiket arról ismerünk meg hiánytalanul, hogy járván szerteszét a hazában — magukért szólnak s nem a hazáért.

*

Ha így várom: hívással, hirdetéssel és hittel a Szabadítót, el is jön ő a szegény magyarokhoz. És akkor majd hírül adhatjuk a magyar világnak, hogy a vakok újra látnak, a sánták járnak, a belpoklosok megtisztulnak és a siketek hallanak.

Jön a Megváltó, jön; talán olajággal, talán karddal, talán békeszózatallal, talán harci kürttel; jön, jön és hozza Nagymagyarország nagyobb és biztosabb kenyerét, jobb és biztosabb födelét.

Ha nem hiszel: elvesztél!

Ha hiszel: Győztél!